

[L. D. Rasmussen.]

af 1924 er betydelig klarere; at den er mildere, behøver jeg ikke at tilføje. Der tales endvidere i Paragraffen om, at vedkommende „tidligere er dømt for eller inden

Retten har modtaget Advarsel for Betleri eller Løsgænger“.

Her vil jeg gerne have Oplysning om, hvorledes det kan ske, hvad der har bragt den paagældende for Retten; hvis han gentagende betler eller imod Politiets Advarsel gør sig skyldig i Betleri, bringes han for Retten, og saa foreskrives der i Loven Straf af Fængsel indtil 6 Maaneder; derfor vil han neppe kunne slippe med en Advarsel. Hvorledes kan han da faa en Advarsel inden Retten? thi det kan da ikke ske, at nogen kan komme for Retten og faa en Advarsel, inden der foreligger Bevis for en Forbrydelse, i dette Tilfælde for Betleri.

Jeg finder Bestemmelsen om Straf for den, der ikke afholder en til hans Husstand hørende Person under 18 Aar fra Betleri, for at være højst uheldig. Loven af 3. Marts 1860 om Betleri og Løsgænger, der har det samme Krav, tilføjer dog „for saa vidt vidende om“, at disse betler. Det gøres ikke en Gang i det foreliggende Lovforslag. Men hvilke Magtmidler, vilde jeg gerne spørge, har den paagældende Mand eller Kvinde til at afholde en til Husstanden hørende Person fra at betle? Det er vel ikke Hensigten, at f. Eks. vedkommende skal anmeldes til Politiet? Jeg kan ikke tro, at man vil kræve noget saadant, at en Fader eller Moder, som har voksne Børn under 18 Aar hjemme, Børn, som er naaet op til 16—17 Aars Alderen, skal anvende andre og voldsommere Midler til at afholde Børnene fra Betleri, noget, man maaske endda ikke kan. I Forslaget af 1924 betragtes det som strafbart, hvis nogen tillader en til hans Husstand hørende Person under 18 Aar at betle, og det maa jeg betragte som ganske selvfølgelig og ogsaa ganske tilstrækkeligt. Jeg kan efter min Opfattelse ikke gaa anden Vej; der er ikke Rimelighed i at opsætte Lovbestemmelser, om hvis Opfyldelse der kan være Tvivl.

I § 200 træffes der Bestemmelser om, hvad der skal gøres overfor den, der hengiver sig til Lediggang. Naar der er Grund til at antage, at han ikke søger at ernære sig paa lovlige Vis, skal der af Politiet gives ham Paalæg om at søge lovligt Erhverv indenfor en fast rimelig Frist og saa vidt muligt anvises ham saadant Erhverv. Jeg mener, at man dog virkelig vanskeligt kan paatrykke et Menneske Stempel af at

være Lediggænger, altsaa intet at ville udrette, medmindre der har været anvist ham Arbejde ved forskellige Lejligheder, Arbejde, som han har kunnet udføre, men ikke villet udføre og forladt det, hvorved han viser, at han ikke ønsker at bestille noget. Saadanne Folk har jeg ingen Medlidenhed med. Vil de ikke arbejde, skal de læres til det, men man skal være varsom i de Tider, vi har, med at stemple Folk som Løsgængere, Lediggængere, Dagdrivere. Det er dog muligt, at de intet Arbejde kan skaffe sig. Thi hvis nu et saadant Paalæg fra Politiets Side om at søge Arbejde efterkommes, kan saa den paagældende blive betragtet som Løsgænger og straffes med Fængsel indtil et Aar, hvis det ikke er ham muligt at skaffe sig Beskæftigelse? Man anerkender i selve Paragraffen, at det kan rumme visse Vanskeligheder, ved at sige, at der „saa vidt muligt“ skal skaffes ham Beskæftigelse; men naar der kan være Tvivl for Politiet, om det kan skaffe ham Arbejde, maa det ogsaa være tvivlsomt, om den paagældende selv kan skaffe sig det. Saa længe man ikke med Bestemthed kan sige til ethvert arbejdsført Menneske: Gaa hen og bestil noget, der er Arbejde nok, vil det være vanskeligt med virkelig Ret i Almindelighed at kunne stemple nogen som Løsgænger.

I Stykke 2 bestemmes det, at samtidig med, at der gives den, der hengiver sig til Lediggang, Paalæg om at søge Erhverv, kan det af Politiet tilkendegives den paagældende, at visse nærmere betegnede Erhverv ikke vil blive betragtet som lovlige. Det er dog vist ikke heldigt saaledes at betegne ellers lovlige Erhverv som ulovlige. De kan dog vanskeligt være begge Dele, lovlige for nogle, ulovlige for andre, medmindre det ligefrem ved Lov bestemmes, at visse Kategorier af Virksomheder vil under alle Omstændigheder blive betragtet som ulovlige. Hæderlige Mennesker, der driver saadanne Erhverv i Øjeblikket, kan med Rette forundre sig over og føle sig brøstholdne over at finde dette optaget paa en Liste over ulovlige Erhverv. Jeg kan ikke se, at disse Ændringer af Forslaget af 1924 vil gøre Loven mere klar, tydeligere eller bedre.

I § 201 hjemles Retten for Politiet til at give en for Løsgænger straffet Person Tilhold om at møde til visse Tider og give forskellige Oplysninger, og Overtrædelse af Tilholdet straffes med Fængsel paa indtil 6 Maaneder. I Forslaget af 1924 foreskrives Bøder og Fængsel indtil 6 Maaneder. Bø-